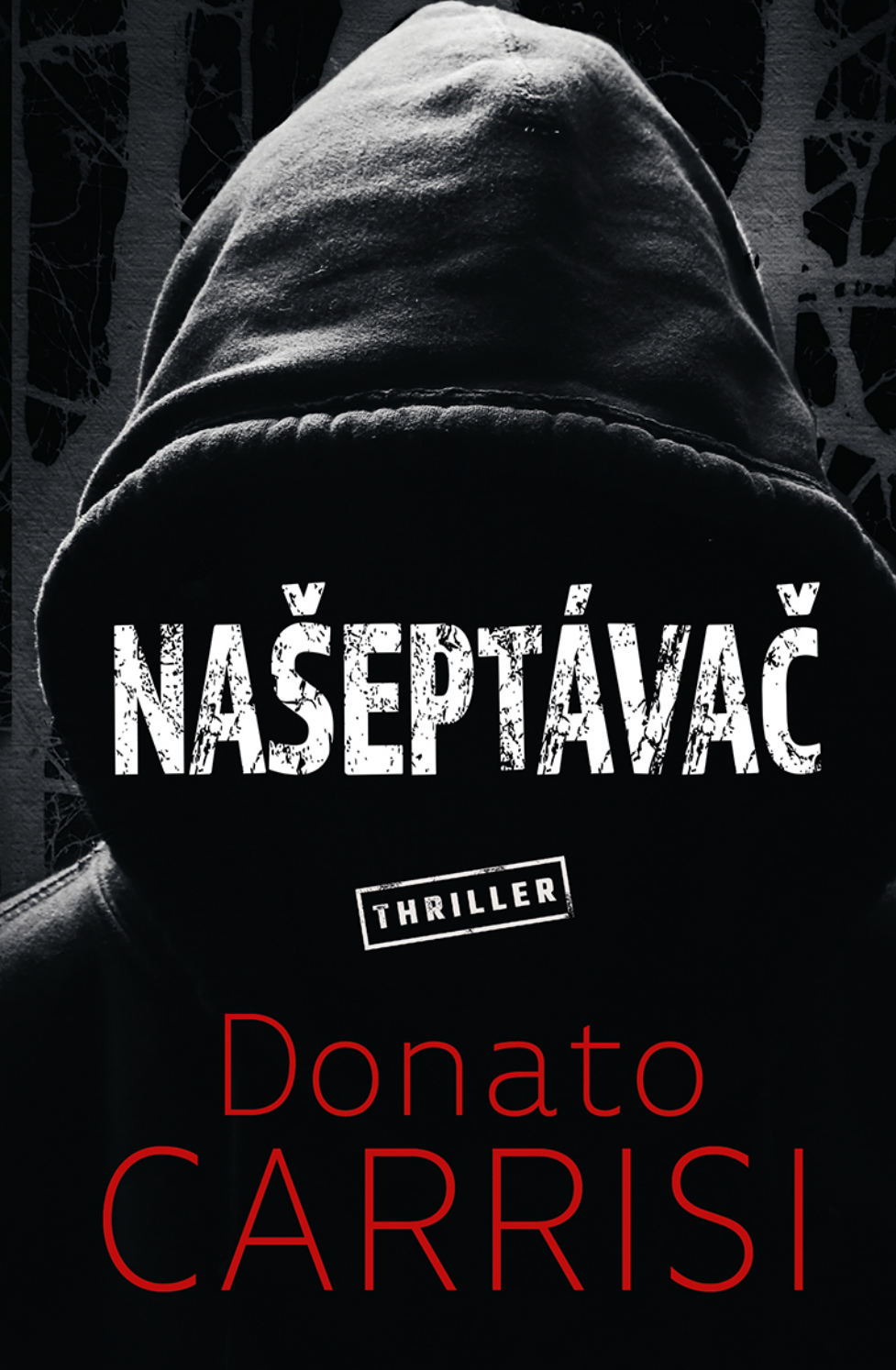




NAŠEPTÁVAČ

THRILLER

Donato
CARRISI

NAŠEPTÁVAČ

Copyright © 2009 by Donato Carrisi

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Monika Štefková, 2019

Cover © Sabina Chalupová, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-643-6 (pdf)

NAŠEPTÁVAČ

Donato Carrisi

VENDETA

Věznice ve [REDACTED]
Vězeňský okrsek č. 45

Zpráva ředitele, dr. Alphonsa Bérengera.
23. listopadu t. r.

Určeno kanceláři nejvyššího státního zástupce
J. B. Marina

Předmět: DŮVĚRNÉ

Vážený pane Marine,
obracím se na Vás, abych Vás upozornil na podivný případ jednoho vězně.

Dotyčnému bylo přiděleno registrační číslo RK-357/9. Vzhledem k tomu, že nám nikdy nechtěl sdělit svoje osobní údaje, se na něj odkazujeme už jen tímto způsobem.

Policie ho zadržela 22. října. Muž se v noci potuloval - sám a bez šatů - na jedné venkovské stezce v regionu [REDACTED].

Srovnáním jeho otisků prstů s těmi, které máme uchovány v archivech, jsme vyloučili jeho účast na předchozích či nevyřešených trestných činech. Svým opakovaným odmítáním odhalit svoji identitu, a to i v přítomnosti soudce, si nicméně vysloužil trest odnětí svobody na dobu čtyř měsíců a osmnácti dnů.

Od chvíle, kdy vězeň číslo RK-357/9 vkročil do nápravného zařízení, neprojevil sebemenší známky nekázně a vždy respektoval vězeňské předpisy.

Jedinec má navíc samotářskou povahu a příliš se nedruží s ostatními.

I to může být jeden z důvodů, proč po celou tu dobu nikdo nezaznamenal jeho zvláštní chování, kterého si teprve nedávno všiml jeden z našich bachařů.

Vězeň číslo RK-357/9 opakovaně otírá plstěným hadrem veškeré předměty, se kterými přijde do styku, sbírá všechny chlupy a vlasy, které mu ten den vypadají, a příbor i záchod vyleští k dokonalosti pokaždé, když je použije.

Buď tedy máme co do činění s maniakem posedlým čistotou, anebo (což je daleko pravděpodobnější) s jedincem, který za sebou nechce za žádnou cenu zanechat „organický materiál“.

V důsledku toho tedy pojmáme silné podezření, že vězeň číslo RK-357/9 spáchal nějaký velmi vážný zločin a chce nám zabránit v tom, abychom získali jeho DNA a mohli ho následně identifikovat.

Až dodnes sdílel dotyčný celu s dalším vězněm, díky čemuž mohl jistě snáze skrývat svoje biologické stopy. Mohu vás ale ujistit, že jsme ho z tohoto smíšeného prostředí bezprostředně vyjmuli a izolovali ho.

Upozorňuji Vaši kancelář na výše zmíněné se zá-
měrem, aby bylo zahájeno odpovídající vyšetřování a aby byla, v případě potřeby, zaslána žádost na soud o provedení mimořádných opatření, která by vězně číslo RK-357/9 přinutila podrobit se testu DNA.

To vše musí být provedeno s přihlédnutím
k tomu, že přesně za 109 dní (12. března)
skončí dotyčnému výkon trestu.

S úctou

Ředitel
Dr. Alphonse Béranger

*Místo poblíž W.
5. února*

Unášel ho velký noční motýl, který se popaměti pohyboval nocí. Kmital svými prašnými křídly a vyhýbal se pastem v podobě hor, jež byly tiché jako obři, kteří usnuli jeden vedle druhého.

Nad nimi bylo sametové nebe. Pod nimi hustohustý les.

Pilot se otočil na pasažéra a ukázal před sebe na obrovskou bílou díru v zemi, která připomínala svítící hrdlo sopky.

Vrtulník zahnul tím směrem.

Po sedmi minutách přistáli na krajnici státní silnice. Byla uzavřená a celou oblast hlídala policie. Pasažéra přišel přivítat až pod listy vrtule muž v modrém obleku, který jen stěží držel svoji splašenou kravatu.

„Vítejte, pane doktore, očekávali jsme vás,“ řekl nahlas, aby přehlušil rámus rotorů.

Goran Gavila neodpověděl.

Vyšetřovatel Stern pokračoval: „Pojďte, vysvětlím vám to po cestě.“

Vydali se po hrbolaté stezce a nechali za sebou hluk vrtulníku, který znovu nabíral výšku, jako kdyby ho inkoustové nebe vsálo dovnitř.

Mlžný opar sklouzával jako závoj a obnažoval profily kopců. Kolem byly cítit vůně lesa promísené a zjemněné vlhkostí noci, která prostupovala oblečením a studeně se plazila po kůži.

„Můžu vám říct, že to nebylo vůbec jednoduché: to prostě musíte vidět na vlastní oči.“

Stern šel několik kroků před Goranem, klestil si rukama cestu mezi keři a přitom na něho mluvil, aniž se na něj otáčel.

„Všechno to začalo dneska dopoledne, kolem jedenácté. Dva kluci jdou po stezce se psem. Vejdou do lesa, vylezou na kopec a ocitnou se na mýtině. Víte, oni měli labradora a ti moc rádi hrabou... No prostě, to zvíře se najednou může zbláznit, protože něco zavětrilo. Vyhrabe díru. A objeví se první.“

Goran se snažil držet krok, zatímco pronikali do stále hustější vegetace v čím dál strmější stráni. Všiml si, že Stern má ve výšce kolen trochu natržené kalhoty, což svědčilo o tom, že tou cestou šel té noci už poněkolkráté.

„Kluci samozřejmě hnedka utečou a nahlásí to na místní policii,“ pokračoval vyšetřovatel. „Ti sem přijdou, prohledají místo, učiní zjištění a hledají indicie. No prostě rutinní práce. Pak někoho napadne, že by mohli kopat dál a podívat se, jestli ne najdou ještě něco... a vtom se objeví druhá! V tu chvíli zavolali nám – jsme tady už od tří. Pořád ještě nevíme, kolik tam toho dole je. Už jsme tady...“

Před nimi se rozprostřela malá mýtina ozářená světlomety – svítící hrdlo sopky. Vůně lesa se zničehonic vytratily a oba muže zasáhl nezaměnitelný zápach. Goran zvedl hlavu a nechal se jím prostoupit.

»Kyselina karbolová,« řekl si.

A pak to uviděl.

Kruh tvořený hrobečky. A asi třicet mužů v bílých kombinézách, kteří byli vyzbrojeni lopatkami a štětci, aby v tom halogenovém martánském světle mohli opatrně odstraňovat přebytečnou hlínu. Někteří pročesávali okolní trávu, další pečlivě fotografovali a katalogizovali každý doličný předmět. Pohybovali se jako ve zpomaleném záběru. Jejich pohyby byly přesné, rozvážné, hypnotické a zahalené do posvátného klidu, který sem tam rušily malé exploze fotografických blesků.

Goran rozpoznal vyšetřovatele Saru Rosovou a Klause Borise. Byl tam i Roche, vrchní inspektor, který ho poznal a velkými kroky se okamžitě vydal směrem k němu. Než mohl vůbec otevřít ústa, doktor mu položil otázku.

„Kolik?“

„Pět. Každá z nich má padesát centimetrů na délku, dvacet na šířku a je padesát centimetrů hluboká... Co se dá podle tebe do takových děr pohřbít?“

Do každé z nich jedna věc. Stejná věc.

Kriminolog se na něho upřeně podíval a čekal.

Odpovědi se dočkal: „Levá paže.“

Goran se zadíval směrem k mužům v bílých kombinézách, kteří měli na tom absurdním hřbitově pod širým nebem plné ruce práce. Půda jim navracela jen rozkládající se ostatky, ale původ toho zla musel být zasazen do doby, která tomu pozastavenému a nereálnému času předcházela.

„Jsou to ony?“ zeptal se Goran. Ale tentokrát už znal odpověď předem.

„Podle analýzy CRP se jedná o osoby ženského pohlaví. Bělošky, věkově mezi sedmi a třinácti lety...“

Holčičky.

Roche tu větu vyslovil bez jakékoli modulace v hlase. Jako by to byl plivanec, který když si člověk nechá v ústech o trochu déle, zhořkne.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

Všechno to začalo před pětadvaceti dny jako nedůležitý příběh hodný provinčního zpravodajského časopisu: zmizení mladé studentky prestižní internátní školy pro děti boháčů. Všichni si mysleli, že utekla. Protagonistce bylo dvanáct let a jmenovala se Debby. Její spolužáci si pamatují, že ji po vyučování viděli vycházet ze školy. Na dívčích kolejkách si její nepřítomnosti všimli až při večerní kontrole prezence. Vše nasvědčovalo tomu, že se jedná o jednu z těch událostí, které si vyslouží polovičatý článek na třetí stránce a pak skomírají v noticce v očekávání předvídatelného šťastného konce.

Pak ale zmizela Anneke.

Stalo se to v malém městečku s dřevěnými domy a bílým kostelem. Anneke bylo deset let. Zpočátku si všichni mysleli, že se ztratila v lesích, kam často jezdila na horském kole. Do pátrání se zapojilo celé místní obyvatelstvo. Ale akce byla bezúspěšná.

Dříve než si stihli uvědomit, co se doopravdy děje, stalo se to znovu.

Třetí se jmenovala Sabine, byla ze všech nejmladší. Sedm let. Stalo se to ve městě, v sobotu večer. Šla s rodiči do lunaparku, stejně jako spousta dalších rodin s dětmi. Tam nasedla na koníka na kolotoči, na kterém byla spousta dětí. Její matka ji viděla při první otáčce a zamávala jí. Viděla ji i při druhé a pozdrav zopakovala. Při třetí už byla Sabine pryč.

Teprve tehdy začalo některým lidem připadat, že zmizení tří holčiček během pouhých tří dnů představuje určitou anomálii.

Pátrání se rozjelo ve velkém stylu. Televize vysílala spoty o pohřešovaných osobách. Hned se začalo mluvit o jednom či více maniacích, někdy dokonce o celé bandě. Ve skutečnosti k formulování přesnější vyšetřovací hypotézy chyběly indicie. Policie zřídila telefonickou linku, která měla shromažďovat informace i od anonymních volajících. Dostali stovky hlášení, a kdyby je chtěli všechny prověřit, zabralo by jim to celé měsíce. Ale po dívkách ani stopy. Místní policejní sbory se navíc, vzhledem k tomu, že se zmizení udála na různých místech, nemohly dohodnout na soudní pravomoci.

Teprve v onom okamžiku zasáhl do vyšetřování tým kriminalistů vedený vrchním inspektorem Rochem. Případy zmizení nespadaly do jeho kompetencí, ale stoupající psychóza si žádala výjimku.

Když se Roche a jeho lidé k případu dostali, byl už tak dost ostře sledovaný, ale poté zmizela dívka číslo čtyři.

Melissa byla nejstarší, bylo jí třináct let. Stejně jako všem jejím vrstevnicím jí rodiče zakázali večerní vycházky, protože se obávali, že by se mohla stát obětí maniaka, který terorizoval zemi. Ale domácí vězení se překrývalo s jejími narozeninami a ona už měla na ten večer jiný program. Se svými kamarádkami zosnovala takový malý plán útěku, aby mohla jít slavit do bowlingové herny. Všechny její kamarádky dorazily. Jako jediná se nedostavila Melissa.

Od toho okamžiku začal často chaotický a improvizovaný hon na zrůdu. Obyvatelé se mobilizovali, byli připraveni vzít spravedlnost do vlastních rukou. Policie rozmístila po silnicích kontrolní stanoviště. Kontroly osob, které byly v minulosti souzeny nebo podezřívány z trestné činnosti páchané na dětech, byly čím dál přísnější. Rodiče se neodvažovali pouštět děti z domu, neposílali je ani do školy. Spousta školních institucí byla zavřena pro nedostatek žáků. Lidé vycházeli z domu, jen pokud to bylo nezbytně nutné. Vesnice a města byly po určité hodině úplně opuštěné.

Pár dní nebyla nahlášena žádná nová zmizení. Mnozí se začali domnívat, že všechna přijatá opatření dosáhla kýženého výsledku a že se maniaka podařilo odradit. Ale mylili se.

Únos páté holčičky vzbudil největší rozruch.

Jmenovala se Caroline, bylo jí jedenáct let. Někdo ji unesl z postele, zatímco spala ve svém pokoji hned vedle ložnice rodičů, kteří si ničeho nevšimli.

Pět unesených dívek během jednoho týdne. Potom následovalo sedmnáct předlouhých dní klidu.

Až do té doby.

Až do těch pěti pohřbených paží.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

Goran se podíval směrem ke kruhu z hrobečků. Hrůzostrašné „kolo kolo mlýnský“ tvořené jen z paží. Skoro se zdálo, že si tu písničku prozpěvují.

„Odeť je jasné, že se nejedná o případy zmizení,“ řekl Roche, zatímco k sobě pohybem ruky svolával všechny okolo, aby k nim krátce promluvil.

Byl to takový zvyk. Rosová, Boris a Stern k němu přistoupili a začali ho poslouchat s pohledem upřeným do země a s rukama propletenýma za zády.

Roche začal: „Myslím na toho, kvůli komu tady dneska večer jsme. Na toho, kdo předvídal, že se tohle všechno stane. Jsme tady, protože to chtěl *on*, protože *on* si to tak představoval. A tohle všechno vybudoval pro nás. Tohle představení je pro

nás, dámy a pánové. Jenom pro nás. Pečlivě ho připravil. Těšil se na tenhle okamžik, na naši reakci. Chtěl nás ohromit. Chtěl nám dát najevo, jak je důležitý a jakou má moc.“

Přítakali.

Ať byl tvůrcem toho díla kdokoli, při práci ho zjevně nikdo nerušil.

Roche si všiml, že Gavila, kterého už dávno přijal za právoplatného člena svého týmu, je roztěkaný a že jeho nehybné oči pronásledují nějakou myšlenku.

„A co si o tom myslíš ty, doktore?“

V tu chvíli se Goran probral z ticha, do kterého se ponořil, a řekl jen: „Ptáci.“

Nejdříve ho, jak se zdálo, nikdo nechápal.

On netečně pokračoval: „Když jsem přicházel, tak jsem si toho nevšiml, došlo mi to až teď. Je to zvláštní. Poslouchejte...“

Z temného lesa se linuly hlasy tisíců ptáků.

„Zpívají,“ řekla udiveně Rosová.

Goran se na ni otočil a souhlasně pokývl hlavou.

„To ty světlomety... Spletli si to světlo se svítáním. Tak zpívají,“ dodal Boris.

„Má to podle vás nějaký smysl?“ začal zase Goran a tentokrát se na ně díval. „Má... Pět pohřbených paží. Jen kusy. Bez těla. Můžeme říct, že z toho všeho vlastně necítíme opravdovou krutost. Bez těl nemáme žádné tváře. Bez tváří zase žádné jednotlivce, žádné lidi. Musíme se jen ptát: ‚Kde jsou ty dívky?‘ Protože tam, v těch hrobech, nejsou. Nemůžeme se jim podívat do očí. Nemůžeme si uvědomit, že jsou jako my. Protože ve skutečnosti v tom všem nevidíme nic, co by připomínalo člověka. Jsou to jen části... Necítíme lítost. On nám ji nedopřál. Zanechal nám pouze strach. Nemůžeme s těmi malými oběťmi soucítit. Chce nám sdělit *jen* to, že jsou mrtvé... Má to podle vás nějaký smysl? Někdo donutil tisíce ptáků rvát kolem nemožného světla. My je nevidíme, ale oni nás pozorují, tisíce ptáků. Co vlastně představují? Něco docela prostého. Ale jsou také výplodem iluze. A na iluzionisty si člověk musí

dávat pozor: zlo nás někdy obelstí tím, že na sebe vezme tu *nejprostší* podobu věci.“

Ticho. Kriminologovi se zase jednou podařilo zachytit drobný a důležitý symbolický význam. Něco, co ostatní často přehlédli nebo – jako v tomhle případě – přeslechli. Detaily, obrysy, odstíny. Stín obklopující věci, temnou auru, v níž se ukrývá zlo.

Každý vrah má svůj „vzorec“, přesnou formu, která mu přináší uspokojení a pýchu. Nejtěžší ze všeho je pochopit, jaká je jeho vize. Proto tam byl Goran. Proto mu zavolali. Aby zahnal to nevysvětlitelné zlo mezi důvěru budící poznatky své vědy.

V tom okamžiku se k nim přiblížil technik v bílé kombinéze a se zmateným výrazem ve tváři se obrátil přímo na vrchního inspektora.

„Pane Rochi, máme takový problém... *těch paží je šest.*“

Učitel hudby promluvil.

Ale to ji nezarazilo. Nestalo se to poprvé. Mnoho samotářů propůjčí svým myšlenkám hlas, když se nacházejí v bezpečí svého domova. I Mila občas mluvila sama pro sebe, když byla doma.

Ne. Šlo o něco jiného. A vynahrazovalo jí to týdenní čekání v mrazivém autě, které na celou tu dobu zaparkovala před hnědým domem a dívala se z něho skrze malý dalekohled dovnitř a pozorovala každý krok toho tlustého tvarohovitého čtyřicátníka, který se s klidem pohyboval ve svém malém uspořádaném vesmíru a přitom neustále opakoval ty samé rituály, jako by tvořily pavučinu, jejíž vlákna znal ovšem pouze on.

Učitel hudby promluvil. Ale tentokrát *vyslovil jméno*.

Mila viděla, jak se písmenko po písmenku zhmotňuje na jeho rtech. Pablo. To byl důkaz, klíč od dveří toho záhadného světa. Teď už to věděla.

Učitel hudby měl hosta.

Ještě před desíti dny byl Pablo jen osmiletý kluk s kaštanovými vlasy a čipernýma očima, který se rád proháněl po čtvrti na skateboardu. A jedna věc byla jistá – když měl Pablo vyřídít pro svoji matku nebo babičku nějakou pochůzku, vždycky tam dojel na skatu. Trávil na té věci hodiny, projížděl se na ní po silnici sem a tam. Pro sousedy, kteří ho vídali jezdit před svými okny, byl malý *Pablito* – tak mu všichni říkali – jednou z neodmyslitelných součástí jejich městečka.

Možná i proto toho únorového rána v malé rezidenční čtvrti, kde se všichni znají jménem a domy a životy obyvatel se navzájem podobají, nikdo nic neviděl. Na opuštěné silnici se zjevilo zelené volvo kombi – učitel hudby si ho musel vybrat

schválně, protože připomínalo mnoho dalších rodinných vozů zaparkovaných v uličkách. Ticho naprosto běžného sobotního rána vyrušilo jen pomalé zasyčení asfaltu pod pneumatikami a šedé škrábání skateboardu, který postupně nabíral na rychlosti... Trvalo dlouhých šest hodin, než si někdo všiml, že mezi zvuky oné soboty něco chybí – to škrábání. A že toho rána za svitu mrazivého slunce spolkl malého Pabla plíživý stín, který ho odtrhl od jeho zbožňovaného skateboardu a už ho nechtěl vrátit zpět.

To prkno se čtyřmi kolečky zůstalo nehybně ležet uprostřed mraveniště policistů, kteří se hned poté, co bylo zmizení nahlášeno, zmocnili čtvrti.

Tohle se stalo před pouhými deseti dny.

Pro Pabla a jeho křehkou dětskou duši už ale mohlo být příliš pozdě. Pozdě na to, aby se ze svého zlého snu probudil bez traumat.

Teď byl jeho skate spolu s ostatními věcmi, hračkami a oblečením v kufru Milina auta. Jednalo se o předměty doličné, které policistka vyčmuchala, když pátrala po nějaké stopě, a které ji nakonec dovedly až k tomu hnědému brlohu. A k učiteli hudby, který vyučoval na vysoké škole a každou neděli ráno hrál v kostele na varhany. K zástupci ředitele hudební asociace, která každý rok pořádala malý festival Mozartovy hudby. K anonymnímu, stydlivému a nezadanému muži s brýlemi, který začínal plešatět a měl slabé a zpocené ruce.

Mila ho prokoukla. Právě to byl její *talent*.

K policii šla s jasným záměrem, a když vyšla z akademie, plně se mu oddala. Nezajímali ji zločinci, a už vůbec ne zákony. To nebyl ten důvod, proč bez přestání procešávala každý kout, kde se může zahnízdít stín, kde může hnít ničím nerušená existence.

Když si přečetla Pablovo jméno na rtech jeho věznitele, ucítila píchnutí v pravé noze. Možná za to mohly ty nesčetné hodiny, které strávila v autě čekáním na tuhle indicii. Možná za to mohlo zranění na stehně, které si zašila pár stehy.

»Potom si to doléčím,« slíbila si znovu. Ale až potom. A právě v okamžiku, kdy formulovala tuhle myšlenku, se rozhodla, že do toho domu vstoupí, aby prolomila zaklínadlo a ukončila tu noční mŕru.

„Strážnice Mila Vasquezová centrále: identifikovala jsem muže podezřelého z únosu Pabla Ramose. Nachází se v hnědé budově s číslem 27 na třídě Alberas. Situace může být nebezpečná.“

„Dobře, strážnice Vasquezová, posíláme na místo pár hlídek, budou tam nejdřív za třicet minut.“

To je moc dlouho.

Mila tolik času nemá. *Pablo* ho nemá.

Hrůza z toho, že by se musela potýkat se slovy „bylo příliš pozdě“, ji postrčila směrem k domu.

Hlas z vysílačky byl pro ni jen dalekou ozvěnou a ona – s pistolí v ruce, kterou držela nízko, v úrovni těžiště těla, a s bdělým pohledem – rychle doběhla krátkými hbitými kroky ke krémové palisádě, která ohraničovala pouze zadní stranu vilky.

Nad domem se rýsoval obrovský bílý platan. Jeho listy měnily barvu v závislosti na větru, který ukazoval jejich stříbrný profil. Mila přišla k zadním dřevěným vratům. Přitiskla se k plotu a začala poslouchat. Sem tam k ní dolehly noty nějaké rockové písně, které vítr přivál bůhvíodkud ze sousedství. Naklonila se přes plot a uviděla dobře udržovanou zahrádku, s kůlnou na náradí a s červenou gumovou hadicí, která se v trávě klikatila až k zavlažovači. Byl tam i plastový zahradní nábytek a plynový gril. Vše se zdálo v pořádku. Broušené sklo ve dveřích mělo světle fialovou barvu. Mila natáhla ruku přes vrátka a zlehka nadzdvihla západku. Panty zavrzaly a ona otevřela dvířka jen natolik, aby mohla překročit práh zahrady.

Znovu je zavřela, aby si nikdo v domě nemohl všimnout, že je něco jinak, kdyby se náhodou podíval z okna. Všechno muselo zůstat jako předtím. Pak se vydala kupředu tak, jak ji to učili na akademii: pozorně vážila každý krok po trávě – šlapala

jen po špičkách, aby nezanechala žádné stopy – a byla připravená se v případě potřeby rozběhnout. V mžiku se ocitla vedle zadních dveří, z té strany, ze které by nevrhala stín, kdyby se chtěla naklonit a podívat dovnitř do domu. A přesně to udělala. Broušená skla jí nedovolovala rozpoznat prostředí, ale z obrysů nábytku vytušila, že by se mohlo jednat o jídelnu. Mila nechala svoji ruku plout směrem ke klice, která se nacházela na protější straně dveří. Uchopila ji a stlačila směrem dolů. Zámek cvaknul.

Bylo odemčeno.

Učitel hudby se v tom brlohu, který pro sebe a svého zajatce přichystal, musel cítit v bezpečí. Mila zanedlouho zjistila proč.

Linoleum na podlaze sténalo pod gumovými podrážkami při každém našlápnutí. Mila se snažila kontrolovat krok, aby nedělala příliš mnoho hluku, ale pak se rozhodla zout si tenisinky a nechat je u skříňky. Už bosá dorazila až na práh chodby, pak ho slyšela mluvit...

„Potřeboval bych taky jedno balení kuchyňských papírových utěrek. A ten přípravek na leštění keramiky... Jo, přesně ten... Pak mi přineste ještě šest plechovek kuřecí polévky, cukr, televizní program a pár krabiček light cigaret, stejnou značku jako vždycky...“

Hlas se ozýval z obývacího pokoje. Učitel hudby nakupoval přes telefon. Byl příliš zaneprázdněný a nemohl vyjít z domu? Nebo se jen nechtěl vzdalovat, chtěl dohlížet na každíčký pohyb svého hosta?

„Ano, číslo 27, třída Alberas, díky. A přineste mi i drobné, co vám zbydou z té pajčky, další hotovost už doma nemám.“

Mila následovala hlas, prošla okolo zrcadla, které jí vrátilo nazpátek její zdeformovaný obraz. Připomínalo ta, co mívají v lunaparcích. Když se ocitla vedle vchodu do pokoje, s pistolí v rukou natáhla obě paže, nadechla se a vtrhla do dveří. Myslela si, že ho překvapí, že bude třeba zády k ní, u okna, stále se sluchátkem v ruce. Perfektní terč z masa a kostí.

Ale tak to nebylo.

Obývací pokoj byl prázdný a sluchátko bylo řádně položené na svém místě.

Když ucítila, jak se jí studené rty pistole přitiskávají na šíji jako při polibku, pochopila, že v tom pokoji nikdo netelefonoval.

Byl za jejími zády.

Mila v duchu zaklela a nadávala si do idiotů. Učitel hudby si svůj brloh připravil skvěle. Zahradní vrátka, která *vrzala*, a linoleum, které *sténalo*, sloužily jako alarmy, které ohlašovaly přítomnost vetřelců. Pak tu byl falešný telefonát, který fungoval jako návnada k přilákání kořisti. Zrcadlo, které *deformovalo* obraz, sloužilo k tomu, aby se mohl dostat za její záda, aniž by ho viděla. Všechno bylo součástí pastí.

Mila jen cítila, jak přes ni natahuje ruku a pak chytá její pistoli. Pustila ji.

„Můžeš mě zastřelit, ale už to máš spočítaný. Moji kolegové jsou tady každou chvíli. Z tohohle už se nevyvlíkneš, bude pro tebe lepší, když se vzdáš.“

Neodpověděl. Skoro jí přišlo, že ho koutkem oka zahlédla. Je možné, že se usmíval?

Zacouval. Hlaveně zbraně se od Mily odlepila, ale ona stále ještě cítila to prodloužení magnetické přitažlivosti mezi její hlavou a kulkou v závorníku. Potom ji muž obešel a konečně vstoupil do jejího zorného pole. Dlouze na ni zíral. Ale aniž by se na ni doopravdy díval. V hloubi jeho očí bylo cosi, co Mile připadalo jako předsíní temnoty.

Učitel hudby se k ní otočil zády, bez jakéhokoli náznaku strachu. Mila viděla, jak sebejistě směřuje k pianu, které bylo přistavené u stěny. Jakmile k němu dorazil, sedl si na stoličku a díval se na klaviaturu. Na její levý konec položil obě pistole.

Nadzvedl ruce a po chvíli je nechal klesnout na klávesy.

Zatímco se pokojem šířilo Chopinovo *Nokturno* č. 20 v *cis moll*, Mila zhluboka dýchala, napětí jí stoupalo skrze šlachy a svaly na krku. Učitelovy prsty klouzaly po klaviatuře ladně

a s lehkostí. Něha těch not nutila Milu, aby si to hudební vystoupení poslechla, byla jako zhypnotizovaná.

Snažila se znovu přijít k sobě a pomalu klouzala bosými patami směrem dozadu, dokud se zase neocitla v chodbě. Znovu nabrala dech a snažila se zpomalit tlukot svého srdce. Potom začala rychle prohledávat pokoje, stále pronásledována tou melodií. Prozkoumávala jeden po druhém. Pracovnu. Koupelnu. Spižírnu.

Až došla k zamčeným dveřím.

Zatlačila do zárubně dveří ramenem. Bolelo ji zranění na noze, tak přenesla váhu na deltový sval. Dřevo povolilo.

Do pokoje, jehož okna byla s největší pravděpodobností zazděná, vtrhlo nejdřív slabé světlo z chodby. Mila následovala odraz v temnotě, dokud se její zrak nezkřížil s dvěma plovoucíma očima, které jí celé strnulé oplácely pohled. Pablito byl tam, na posteli, a nohy měl skrčené u svého hubeného hrudníku. Měl na sobě jenom slipy a tílko. Snažil se přijít na to, jestli má mít strach, jestli je Mila součástí jeho zlého snu, či nikoli. Ona mu řekla to, co říkala vždycky, když našla ztracené dítě.

„Musíme jít.“

On přikývl, natáhl ruce a zavěsil se na ni. Mila bedlivě poslouchala hudbu, která hrála dál a naléhala na ni. Bála se, že ta pasáž nebude dostatečně dlouhá a že se nestihne dostat z domu pryč. Zmocnila se jí nová úzkost. Ohrozila nejen svůj život, ale i život malého rukojmí. A teď měla strach. Strach z toho, že zase udělá chybu. Strach z toho, že zakopne při posledním kroku, zrovna při tom, který by ji dostal z toho zatraceného brlohu. Nebo že zjistí, že ji ten dům už nikdy nedovolí vyjít ven, že se okolo ní uzavře jako slizké doupe a bude ji už navždycky držet jako zajatce.

Ale dveře se otevřely a oni byli venku, v bledém, ale povzbudivém denním světle.

Když se tlukot jejího srdce začal zpomalovat a ona mohla pustit z hlavy pistoli, kterou tam uvnitř nechala, přitisknout k sobě Pabla a dělat mu vlastním teplým tělem štít, aby ho

zbavila veškerého strachu, chlapec se natáhl k jejímu uchu a pošeptal jí...

„A ona s námi nepůjde?“

Miliny nohy se zarazily do země, zničehonic hrozně ztěžkly. Zakymácela se, ale neztratila rovnováhu.

Zeptala se, aniž věděla proč, hnána pouhou silou děsivého uvědomění:

„A ona je kde?“

Chlapec nadzvedl paži a ukázal prstem na druhé patro. Dům se na ně díval zpoza oken a ironicky se smál těmi stejnými dveřmi, kterými je před chvílí pustil ven.

V ten okamžik se Milin strach nadobro rozplynul. Urazila ty poslední metry, které ji dělily od jejího auta. Uložila malého Pabla na sedačku a vážným tónem mu slíbila: „Hned jsem zpátky.“

Pak se tím domem nechala znovu pohltit.

Ocitla se pod schody. Dívala se nahoru, aniž by věděla, co ji tam nahoře čeká. Začala stoupat a přitom se držela zábradlí. Chopinovy noty ji neohroženě pronásledovaly i při tomhle průzkumu. Chodidla se jí bořila do schodů, ruce měla přilepené k balustrádě, která jako by se ji při každém kroku snažila zadržet.

Hudba náhle ustala.

Mila se zarazila, její smysly přešly do stavu pohotovosti. Pak se ozval úsečný úder výstřelu a tupý náraz spolu s nesouvislými tóny piana pod tíhou těla učitele hudby, který se zhroutil na klaviaturu. Mila přidala do kroku a vyšla do horního patra. Nemohla si být jistá, že se nejedná o další lest. Schodiště se točilo a podesta se protahovala do úzké chodby pokryté tlustým kobercem. Na konci bylo okno. A před ním, v protisvětle, lidské tělo. Křehké, útlé, s nohama zvednutýma na židli, s krkem a pažemi nataženými k oprátce, která visela ze stropu. Mila ji spatřila ve chvíli, kdy se do té oprátky snažila strčit hlavu, a zakřičela. Ona ji také spatřila a snažila se svoje konání urychlit. Protože přesně tohle měla podle jeho slov udělat, takhle ji to učil.

„Když přijdou, musíš se zabít.“

„Oni“ byli ti druzí, svět tam venku, ti, kteří to nemohli chápat a kteří by mu nikdy neodpustili.

Mila se vrhla směrem k dívce v zoufalém pokusu ji zastavit. Čím víc se blížila, tím víc se jí zdálo, že se vrací v čase.

Před mnoha lety, v minulém životě, byla ta dívka malá holčička.

Mila si její fotku pamatovala dokonale. Dlouze ji studovala, kousek po kousku, a v mysli si přehrávala každý záhyb kůže, každou mimickou vrásku, katalogizovala a opakovala si každou zvláštnost včetně sebenepatrnější nedokonalosti pleti.

A ty oči. Ty blankytně žíhané živé oči. Byly schopné uchovat světlo blesku beze změny. Ty oči desetileté holčičky, Elisy Gomesové. Tu fotku udělal její otec. Ukořistil ten snímek při oslavě, zrovna když se chystala rozbalit dárek a nečekala to. Mila si ten výjev dokonce představovala – jak na ni otec zavolal, aby se otočila a on jí mohl udělat momentku. Jak se na něj Elisa podívala a ani nestihla být překvapená. V jejím výrazu je zvěčněn okamžik, který je pouhým okem nepostřehnutelný. Zázračný původ úsměvu, ta chvíle před tím, než se rozevře a vykvete na rtech nebo se rozzáří v pohledu jako právě se rodící hvězda.

Proto se policistka vůbec nedivila, že rodiče Elisy Gomesové vybrali právě tuhle fotku, když po nich chtěla nějaký aktuální snímek. Určitě nebyla nejvhodnější, protože zobrazovala nepřírozený výraz, a to fotku činilo prakticky nepoužitelnou k vyvození toho, jak by se mohl její obličej s postupem času měnit. Ostatní kolegové, kteří se podíleli na vyšetřování, si stěžovali. Ale Mile fotka nevadila, protože z ní vyzařovala určitá energie. A právě tu museli hledat. Ne jeden z mnoha obličejů, jednu holčičku mezi tolika ostatními. Ale *tu* holčičku, s *tím* světlem v očích. Pokud se ovšem mezitím někomu nepodařilo ten plamínek uhasit...

Mila ji popadla na poslední chvíli, objala její nohy těsně předtím, než by se celou vahou podvolila provazu. Kopala

okolo sebe, mávala rukama, snažila se křičet. Dokud ji Mila neoslovila jménem.

„Eliso,“ řekla s nekonečnou něhou.

A ona rozpoznala sebe samu.

Zapomněla, kdo je. Léta vězení jí vyrvala vlastní identitu, každý den kousek. Dokud nebyla přesvědčená o tom, že ten muž je její rodina, protože zbytek světa na ni zapomněl. Zbytek světa ji už neměl nikdy zachránit.

Elisa se Mile udiveně podívala do očí. Uklidnila se a nechala se zachránit.

Šest paží. Pět jmen.

S touhle záhadou opustila skupina mýtinu uprostřed lesa a přestěhovala se do policejního karavanu, který se nacházel na státní silnici. Zdálo se, že čerstvá káva a sendviče s celkovou situací nejdou dohromady, ale měly za úkol navodit zdání, že je vše pod kontrolou. Toho chladného únorového rána ale na občerstvení stejně nikdo nesáhl.

Stern vytáhl z kapsy krabičku mentolek. Zatřepal s ní, pár jich nechal sklouznout do dlaně a pak si je hodil rovnou do pusy. Prý mu pomáhaly přemýšlet. „Jak je to možné?“ ptal se víc sám sebe než ostatních.

„Do prdele...“, vyklouzlo Borisovi. Ale řekl to tak potichu, že ho nikdo neslyšel.

Rosová hledala v karavanu místo, kde by se mohla soustředit. Goran si toho všiml. Naprosto ji chápal, vždyť měla dceru ve věku těch holčiček. To je to první, co vás napadne, když se ocitnete tváří v tvář zločinu spáchanému na dětech. Vaše děti. A ptáte se, co by se stalo, kdyby... ale pak tu větu nemůžete dokončit, protože už samotná myšlenka na to bolí.

„Najdeme je kousek po kousku,“ řekl vrchní inspektor Roche.

„Jo tak tohle máme za úkol? Poskládat mrtvolu?“ zeptal se zlostně Boris. Jemu, muži činu, nebylo po chuti nechat se převelet do role hrobníka. Chtěl viníka. A stejně tak ostatní, kteří jeho slovům hned přitakávali.

Roche je uklidnil. „Prioritou je zatknout viníka. Ale trýznivému pátrání po ostatcích se nevyhneme.“

„Byl to záměr.“

Když doznívala Goranova poslední věta, všichni na něj upřeli zrak.

„Ten labrador, který vyčmucharl paži a vyhrabal díru, byl součástí jeho ‚vzorce‘. Náš pachatel si vyhlídnul dva chlapce se psem. Věděl, že ho vodí do lesa. Proto svůj malý hřbitov umístil právě sem. Je to prosté. Dokončil svoje ‚dílo‘ a ukázal nám ho. To je vše.“

„To znamená, že ho nechytíme?“ zeptal se Boris, který nemohl uvěřit svým uším a byl vzteky bez sebe.

„Vy víte daleko líp než já, jak tyhle věci chodí...“

„Ale on to udělá, že jo? Bude zase zabíjet...“ Tentokrát se s tím nechtěla smířit Rosová. „Vyšlo mu to na jedničku, tak to zkusí znova.“

Chtěla, aby jí to vyvrátil, ale Goran pro ni neměl žádnou odpověď. A i kdyby na to nějaký názor měl, neuměl by přetlumočit do lidsky přijatelných pojmů, jak je kruté být rozpolcen mezi myšlenkou na ty strašné smrti a cynickou touhou po tom, aby vrah znovu zaútočil. Protože – a to věděli všichni – ho můžou dopadnout jen v případě, že se nezastaví.

Vrchní inspektor Roche si vzal znovu slovo: „Když najdeme těla těch dívek, jejich rodiny budou alespoň moc uspořádat pohřeb a truchlit nad jejich hrobem.“

Roche celou záležitost jako obvykle převrátil a prezentoval ji tak, aby co nejvíc odpovídala normám politické korektnosti. Byla to generální zkouška toho, co řekne tisku, aby příběhu dodal něhu ve prospěch vlastní image. Nejdřív přijde truchlení a bolest, aby získal čas. Teprve potom vyšetřování a viníci.

Ale Goran věděl, že se mu to nepovede, že se novináři zbrkle vrhnou po každém soustu, událost hladově oberou na kost a okoření ji těmi nejodpornějšími detaily. A především jim od té chvíle nic neodpustí. Každé jejich gesto a slovo získá hodnotu slibu, čestného závazku. Roche se domníval, že reportéry udrží na uzdě tím, že je bude kousek po kousku krmit věcmi, které chtějí slyšet. A Goran ponechal vrchnímu inspektorovi křehkou iluzi, že má vše pod kontrolou.

„Myslím, že bychom tomu chlápčovi měli dát nějaké jméno... dřív, než to za nás udělá tisk,“ řekl Roche.

Goran souhlasil, ale z jiného důvodu než vrchní inspektor. Stejně jako každý kriminolog, který poskytoval svoje služby policii, měl doktor Gavila svoje postupy. Nejdříve ze všeho přisuzoval zločinci určité rysy, aby se ta doposud rozředená a neurčitá postava proměnila na něco lidského. Protože když čelíme tak krutému a neopodstatněnému zlu, často zapomínáme, že původce je, stejně jako oběť, člověk, který často vede normální život, má práci a někdy i rodinu. Na podporu svojí teze upozorňoval doktor Gavila svoje univerzitní studenty na to, že téměř vždy, když je zatčen nějaký sériový vrah, se jeho sousedi a příbuzní tváří, jako kdyby spadli z višně.

„Nazýváme je *zrůdami*, protože nám připadají vzdálení, protože chceme, aby byli ‚odlišní‘,“ říkával na svých seminářích. „Oni se nám ale naopak podobají úplně ve všem. My ovšem myšlenku, že by byl náš bližní schopný něčeho takového, radši vypudíme. Abychom svoji náтуру částečně zprostili viny. Antropologové tomu říkají ‚odosobnění se od pachatele‘, které často představuje tu největší překážku při identifikaci sériového vraha. Protože člověk má svoje slabiny a může být dopaden, zrůda nikoli.“

Kvůli tomu měl Goran na zdi své auly odnepaměti pověšenou černobílou fotku dítěte. Malého, baculatého a bezbranného lidského mláděte. Jeho studenti ji vídávali každý den a postupem času k ní přilnuli. Když někdo – plus minus v polovině semestru – našel odvahu a zeptal se, kdo to je, on je vyzval k tomu, aby se to pokusili uhodnout. Jejich odpovědi byly velmi různorodé a nápadité. A on se pak bavil nad jejich výrazy, když jim prozradil, že to dítě je Adolf Hitler.

V poválečném období se z lídra nacismu stala v kolektivním povědomí zrůda a národy, které z konfliktu vyšly jako vítězné, se po celé roky bránily jakémukoli jinému nahlížení. Proto nikdo neznal Führerovu fotku z dětství. Zrůda nemohla být dítětem, nemohla prožívat jiné pocity než nenávist a nemohla vést podobný život jako její vrstevníci, kteří se později stali jejími oběťmi.

„Mnoho lidí chápe polidšťování Hitlera jako snahu ho nějak ‚vysvětlit‘,“ říkal Goran třídě. „Ale společnost se domnívá, že radikální zlo nejde vysvětlit ani pochopit. Snažit se o to znamená mimo jiné hledat pro něj nějaké ospravedlnění.“

V karavanu Boris navrhl, že by se původce hřbitova paží mohl jmenovat „Albert“, na památku starého případu. Nápad přijali všichni přítomní s úsměvem na rtech. Bylo rozhodnuto.

Od té chvíle budou členové skupiny nazývat vraha tímto jménem. A Albert bude den po dni získávat určitou fyziognomii. Nos, dvě oči, tvář a vlastní život. Každý si ho bude představovat po svém a už ho nebudou vnímat jako nepolapitelný stín.

„Takže Albert, říkáte?“ Roche na konci porady stále ještě potěžkával mediální význam toho jména. Nechával si ho projíždět mezi rty a hledal jeho příchut'. To by mohlo fungovat.

Ale vrchního inspektora trápilo něco jiného. Obrátil se na Gorana.

„Abych řekl pravdu, souhlasím s Borisem. Pro Kristovy rány! Nemůžu přece svoje lidi nutit skládat mrtvolky, zatímco z nás nějaký psychopat dělá blbce!“

Goran věděl, že když Roche zmiňoval „svoje“ lidi, ve skutečnosti mluvil především sám o sobě. To on se bál, že se nebude moct blýsknout s nějakým výsledkem. A byl to pořád on, kdo měl strach, že pokud se jim nepodaří zastavit viníka, najde se někdo, kdo bude upozorňovat na neefektivní práci federální policie.

A potom tu ještě byla ta záležitost s šestou paží.

„Říkal jsem si, že bychom prozatím neměli rozhlašovat, že je tu ještě šestá oběť.“

Goran byl zaražený. „Ale jak se potom dozvíme, kdo to je?“

„Už jsem myslel na všechno, neboj se...“

Za svou kariéru vyřešila Mila Vasquezová osmdesát devět případů zmizení. Dostala tři medaile a řadu veřejných pochval. Byla považována za expertku ve svém oboru a často ji volali i ze zahraničí, aby s ní mohli konzultovat pracovní postupy.

Zásah, při kterém byli toho rána osvobozeni zároveň Pablo i Elisa, byl označen za ohromný úspěch. Mila nic neřekla. Ale vadilo jí to. Chtěla by přiznat všechny svoje chyby. To, že vešla do hnědého domu, aniž počkala na posily. To, že podcenila prostředí a možné nástrahy. To, že riskovala život svůj a život rukojmí a dovolila, aby ji podezřelý odzbrojil a namířil zbraň na její šíji. A nakonec to, že nezabránila učitelu hudby spáchat sebevraždu.

Ale tohle všechno její nadřízení opomíjeli, a naopak vydvihovali její zásluhy, zatímco se nechávali tiskem zvětšovat na fotkách.

Mila se na těchto snímcích nikdy neobjevovala. Oficiální důvod byl ten, že chtěla chránit svoji anonymitu kvůli budoucím vyšetřováním. Ale pravdou bylo, že nesnášela, když ji někdo fotil. Nesnesla ani svůj obraz v zrcadle. Ne že by nebyla hezká, naopak. Ale nesčetné hodiny v tělocvičně z ní, v jejích dvaatřiceti letech, tvrdošíjně vyrvaly každou stopu ženskosti. Jakoukoli křivku, jakýkoli náznak něžnosti. Jako kdyby být ženou znamenalo zlo, které je nutné vymýtit. Přestože často nosila mužské oblečení, nevypadala ani jako mužatka. Prostě na ní nebylo nic, co by prozrazovalo její sexuální identitu. A přesně tak se chtěla lidem jevit. Její oblečení bylo anonymní. Nepříliš upnuté džíny, ochozené tenisky, kožená bunda. Bylo to prostě oblečení a basta. Jeho funkce byla udržet ji v teple nebo ji zakrývat. Neztrácela čas vybíráním, jen ho kupovala. Třeba i víc stejných kusů. Nezáleželo jí na tom. Přesně taková chtěla být.

Neviditelná mezi neviditelnými.

Možná i kvůli tomu jí nedělalo problém sdílet převlékárný policejního okrsku s policisty mužského pohlaví.

Mila deset minut zírala na otevřenou skříňku a v hlavě si promítala všechny události dne. Měla něco na práci, ale její mysl byla jinde. Pak ji probralo ostré píchnutí ve stehně. Rána se znovu otevřela – pokusila se zastavit krev tampónem a lepicí páskou, ale marně. Cípy kůže kolem rány byly moc krátké a jí

se nepodařilo je dobře sešít. Možná by se tentokrát už vážně měla poradit s lékařem, ale necítila se na to vydat se do nemocnice. Kladli by jí příliš mnoho otázek. Rozhodla se, že si nohu pevněji obváže, bude doufat, že se krvácení zastaví, a poté se ji pokusí znovu zašít. Ale stejně si bude muset vzít antibiotika, aby se jí rána nezanítila. Pořídí si falešný recept od jednoho chlápka, který jí sem tam dával informace o nových bezdomovcích na železniční stanici...

Stanice.

»Je to zvláštní,« pomyslela si Mila. Zatímco pro zbytek světa představují pouze něco přechodného, pro některé lidi je to konečná. Zastaví se tam a už nikam neodjedou. Stanice jsou něco jako předpekli, ve kterém se ztracené duše shromažďují v očekávání, že je přijde někdo vyzvednout.

Každý den zmizí v průměru dvacet až dvacet pět osob. Mila tuhle statistiku dobře znala. Tito lidé o sobě zničehonic přestanou dávat vědět. Zmizí bez ohlášení a bez zavazadel. Jen tak, jako by se rozptýlili ve vzduchu.

Mila věděla, že se většinou jedná o různé pobudy, o lidi, kteří jsou živi z drog a z vyčůranosti a jsou vždycky připraveni pošpinit se nějakým zločinem, o jedince, kteří se neustále dostávají za mříže a zase na svobodu. Ale potom tu byli lidé – a ti představovali zvláštní menšinu –, kteří se v určitém okamžiku svého života rozhodli zmizet navždy. Jako například matka od rodiny, která šla nakoupit do supermarketu, a už se nevrátila zpět, nebo syn nebo bratr, který nastoupil do vlaku, a už nikdy nedorazil do cílové destinace.

Mila měla za to, že každý z nás kráčí po nějaké cestě. Po cestě, která vede domů, k našim nejbližším, k tomu, na čem nám nejvíc záleží. Většinou je ta cesta pořád stejná, trasu se naučíme už v dětství a sledujeme ji celý život. Ale může se stát, že se přetrhne. Někdy začne cesta zase od začátku, někde jinde. Někdy se poté, co načrtne klikatou trať, vrátí na místo, kde se přetrhla. Někdy zůstane v mrtvém bodě.

Někdy se ale ztratí ve tmě.

Mila věděla, že se více než polovina těch, kteří zmizí, vrátí a potom vyprávějí příběh. Někteří naopak nemají co vyprávět a vrátí se ke svému minulému životu. Jiní nemají takové štěstí a zůstane po nich jen mlčenlivé tělo. A pak jsou tu ti, o kterých se už nikdy nic nedozvíme.

A mezi těmi je vždycky nějaké dítě.

Někteří rodiče by dali svůj život za to, aby se dozvěděli, co se stalo. Co udělali špatně. Jaká nepozornost dala vzniknout tomu tichému dramatu. Jak skončilo jejich děťátko. Kdo jim ho vzal a proč. Někteří zpovídají Boha, aby se dozvěděli, za jaký hřích je potrestal. Někdo se hledáním odpovědí trápí po zbytek svých dní, někdo zemře, když ty otázky pronásleduje. „Dejte nám alespoň vědět, jestli zemřel,“ říkali. Někteří došli tak daleko, že si smrt dítěte dokonce přáli, protože už chtěli jen plakat. Jejich jediným přáním nebylo smířit se s tím, ale moct přestat doufat. Protože naděje zabíjí pomaleji.

Mila ale té historce o „osvobozující pravdě“ nevěřila. Poznala to na vlastní kůži, poprvé, když někoho našla. A zakusila to znovu v onom odpoledni, kdy Pabla a Elisu dovedla domů.

Když se vrátil chlapec, celá čtvrť křičela radostí a klaksony hemžících se aut radostně troubily.

Ale pro Elisy to neplatilo, uběhlo příliš mnoho času.

Mila ji poté, co ji zachránila, odvedla do specializovaného centra, kde se o ni postarali sociální pracovníci. Dali jí jídlo a čisté oblečení. Kdoví proč jim je vždycky všechno o číslo nebo o dvě větší, pomyslela si Mila. Možná proto, že ti, kterým bylo oblečení určeno, se za ty roky zapomnění opotřebili a byli nalezeni těsně předtím, než zmizeli navždy.

Elisa zůstala po celou dobu zticha. Dovolila jim o sebe pečovat a nechala si líbit všechno, co jí dělali. Pak jí Mila oznámila, že ji odveze zpátky domů. Ani na to nic neřekla.

Mladá policistka zírala na svoji skříňku, před očima měla pořád výraz rodičů Elisy Gomesové, který se jim objevil na tváři, když se spolu s ní objevila u jejich dveří. Nebyli na to připraveni, a navíc pociťovali mírné rozpaky. Možná čekali, že jim

přivede desetiletou holčičku, a ne dospívající dívku, se kterou neměli nic společného.

Elisa byla chytrá, předčasně vyspělá holčička. Začala brzy mluvit. Její první slovo bylo „May“, jméno jejího plyšového medvídka. Její matka si však pamatovala i její poslední slovo, „zítra“. Dokončovala jím větu „uvidíme se zítra“, kterou vyslovila na prahu dveří předtím, než šla spát ke kamarádce. Ale ten den nikdy nenastal. Zítřek Elisy Gomesové ještě nepřišel. Zato její „včerejšek“ byl dlouhatánský den, který se nechystal skončit ani náznakem.

V tomto vleklém dni žila Elisa v mysli svých rodičů dále jako desetiletá holčička, s pokojíčkem plným panenek a vánočních dárků, které se hromadily vedle krbu. Měla zůstat už navždy přesně taková, jakou si ji pamatovali. Zvěčněná na památeční fotce, jako v zajetí nějakého kouzla.

A přestože ji Mila našla, oni budou dál čekat na holčičku, o kterou přišli. Aniž by kdy našli klid.

Po objetí doprovázeném slzami a až příliš předvídatelným dojetím je paní Gomesová pozvala dál a nabídla jim sušenky a čaj. K dceři se chovala tak, jak se člověk chová k hostovi. Možná s tajnou nadějí, že na konci té návštěvy odejde a nechá ji a jejího manžela s jejich pocitem strádání, ve kterém už teď nacházeli útěchu.

Mila vždycky přirovnávala smutek k takovým těm starým skříním, kterých by se chtěl člověk zbavit, ale které nakonec zůstanou na svém místě a po nějaké době se z nich začne linout typický pach, co prosytí pokoj. A postupem času si na to zvykne a nakonec je součástí toho zápachu i on.

Elisa se vrátila a její rodiče by měli odložit smutek a vrátit zpátky veškerou lítost, kterou nad nimi lidé za ty roky pocítili. Už nebudou mít důvod k zármutku. Jak by se mohli vůbec opovážit vyprávět světu o tom, že je potkalo nové neštěstí a že se jim po domě potlouká nějaká cizinka?

Po hodině zdvořilostních frází se Mila rozloučila a zdálo se jí, že v pohledu Elisiny matky zahlédla prosbu o pomoc. „Co

mám teď dělat?“ křičela mlčenlivě žena, které se jí mala úzkost, protože věděla, že se s tou novou realitou bude muset nějak vypořádat.

I Mila se musela vypořádat s jednou skutečností. Že Elisa Gomesová byla nalezena úplnou náhodou. Kdyby únosce po těch letech nepocítil potřebu rozšířit svoji „rodinu“ a neunesl Pablita, nikdo by se nikdy nedozvěděl, co se doopravdy stalo. A Elisa by zůstala zavřená v tom světě, který vzniknul jen kvůli ní a kvůli obsesi jejího věznitele. Nejdřív jako dcera a potom jako věrná manželka.

S těmito myšlenkami Mila zavřela skříňku. »Zapomeň na to, zapomeň na to,« říkala si. »To je jediný lék.«

Okresek se začínal vyliďňovat a ona se chtěla vrátit domů. Vy-sprchuje se, otevře si láhev portského a upraží si kaštiny. Pak se bude dívat na strom, který stojí před oknem v obýváku. A s trochou štěstí možná brzy usne na gauči.

Ale zatímco se v duchu chystala na svoji odměnu v podobě samotářského večera, u převlékárny se objevil jeden z jejích kolegů.

Seržant Morexu ji chtěl vidět.

Toho únorového večera pokrýval silnice lesklý vlhký sliz. Goran vystoupil z taxíku. Neměl auto ani řidičák; nechával na ostatních, aby ho dovezli tam, kam zrovna potřebuje. Ne že by nikdy nezkoušel řídit, vlastně mu to šlo dobře. Ale ten, kdo má ve zvyku ztrácet se v hlubinách svých myšlenek, by si za volant sedat neměl. A tak se Goran řízení zřekl.

Zaplatil řidiči a hned poté, co zabořil svoje čtyřiačtyřicítky do chodníku, vytáhl z bundy toho dne již třetí cigaretu. Zapálil ji, dvakrát si potáhl a odhodil ji. Byl to jeho železný zvyk od té doby, co se rozhodl přestat kouřit. Udělal se sebou samým takový kompromis, jen aby obalamutil tělo, které prahlo po nikotinu.

Zatímco tam tak stál, střetl se se svým obrazem ve vitríně. Chvilí se pozoroval. Jeho čím dál tím unavenější obličej

rámowały nepřestěné vousy. Měl kruhy pod očima a rozčuchané vlasy. Uvědomoval si, že se o sebe příliš nestará. Ale on se péče o svůj vzhled, přestože se jí dříve věnoval, už dávno vzdal.

Goran vynikal – to říkali všichni – svými dlouhými a tajemnými odmlkami.

A svýma obrovskýmá bedlivýmá očima.

Už byl skoro čas večere. Pomalu vyšel po domovním schodišti. Vstoupil do svého bytu a poslouchal. Uběhlo několik vteřin, a když přivykl tomu novému tichu, rozpoznal známý a přívětivý zvuk hlasu Tommyho, který si hrál ve svém pokoji. Šel za ním, ale zůstal se na něho dívat z prahu dveří, neměl odvahu ho vyrušovat.

Tommymu bylo devět let a byl úplně bezstarostný. Měl kaštanové vlasy a zbožňoval červenou barvu, basketbal a zmrzlinu (i v zimě). Se svým nejlepším kamarádem Bastianem uspořádával na školní zahradě fantastické „safari“ výpravy. Oba chodili do skauta a to léto měli jet společně na tábor. Poslední dobou nemluvili o ničem jiném.

Tommy se neuvěřitelně podobal matce, ale po otci zdědil jednu věc.

Dvě obrovské bedlivé oči.

Když si všiml Goranovy přítomnosti, otočil se a usmál se na něj. „Je pozdě,“ napomenul ho.

„Já vím. Mrzí mě to,“ bránil se Goran. „Je to dlouho, co odešla paní Runa?“

„Před půl hodinou ji vyzvedl její syn.“

Gorana to rozzlobilo: paní Runa dělala jeho synovi vychovatelku už několik let. Takže musela vědět, že se mu nelíbí, když Tommy zůstává sám doma. Přesně tohle byla jedna z těch malých nepříjemností, kvůli kterým se mu občas zdálo, že už takhle nemůže dál žít. Goran na všechno sám nestačil. Připadal si, jako by mu jediná osoba, která tu záhadnou schopnost měla, zapomněla před svým odchodem předat manuál s magickými zaříkávadly.

Musel si to s paní Runou vyjasnit, možná na ni bude muset být trochu tvrdý. Řekne jí, ať tam večer vždycky zůstane, dokud se nevrátí domů. Tommy z jeho myšlenkových pochodů něco vytušil a zakabonil se. Proto se ho Goran hned pokusil rozptýlit a zeptal se ho: „Máš hlad?“

„Měl jsem jabko, krekry a vypil jsem skleničku vody.“

Goran pobaveně zavrtěl hlavou. „Jako večere to teda není žádná sláva.“

„To byla svačina. Teď bych si dal ještě něco...“

„Špagety?“

Tommy ten návrh nadšeně přivítal. Goran ho pohladil.

Společně připravili těstoviny a prostřeli stůl, jako kdyby žili v již zaběhnutém manželském svazku, ve kterém má každý svůj úkol a dokončí ho, aniž by se radil s tím druhým. Jeho syn se učil rychle a Goran byl na něj pyšný.

V průběhu posledních měsíců to neměl ani jeden z nich jednoduché.

Hrozilo, že se jejich život roztřepí. A on se ty cípy snažil držet u sebe a trpělivě je znovu zavazoval. Prázdné místo vyplňoval řádem. Pravidelná jídla, striktní rozvrh hodin, zavedené návyky. Z tohoto hlediska bylo vše tak jako *předtím*. Všechno dodržovali navlas stejně a to Tommymu navozovalo pocit bezpečí.

Nakonec se jeden od druhého naučili, jak s tím prázdnem žít, aniž by ale popírali skutečný stav věcí. Naopak, když o tom chtěl jeden z nich mluvit, mluvili o tom.

Nikdy to prázdno ale nenazývali jménem. To jméno totiž zmizelo z jejich slovníku. Používali jiné způsoby, jiné výrazy. Bylo to zvláštní. Muž, který pečlivě pojmenovával každého sériového vraha, se kterým přišel do styku, nemohl přijít na jméno té, která dříve bývala jeho ženou, a dovolil svému synovi, aby „odosobnil“ vlastní matku. Jako by se jednalo o bytost z pohádek, které mu každý večer četl.

Tommy byl pro něho jedinou protiváhou, která ho ještě poukala ke světu. Jinak by v mžiku sklouzl do propasti, kterou prozkoumával každý den tam venku.

Po večeři si Goran zalezl do pracovny. Tommy šel za ním. Dělal to tak každý večer. On seděl ve starém rozvrzaném křesle a jeho syn si lehl na břicho na koberec a vedl svoje imaginární rozhovory.

Goran si prohlédl svoji knihovnu. V policích byla pěkná přehlídka knih pojednávajících o kriminologii, kriminální antropologii a právníkové medicíně. Některé zdobily damaškové profily a zlatavé rytiny. Některé byly prostší, s jednoduchou vazbou. Tam uvnitř byly odpovědi. Ale problém spočíval v tom – jak vždycky říkával svým studentům – najít ty správné otázky. Texty byly plné znepokojivých fotografií. Zobrazovaná těla utrpěla různá zranění, vykazovala známky mučení, byla popálená nebo rozčtvrcená. Všechno bylo důsledně zapečetěno v lesklých stránkách s detailním poznámkovým aparátem. Lidský život byl zredukován na strohý předmět vědeckých studií.

Proto Goran až do nedávna nedovoloval Tommymu do této „svatyně“ vstupovat. Báł se, že ho přemůže zvědavost a že poté, co otevře jednu z těch knih, zjistí, jak může být život krutý. Tommy ten zákaz jednou porušil. Našel ho, když byl stejně jako teď natažený na zemi a zrovna se chystal v jednom z těch spisů listovat. Goran si na to pamatoval – pozastavil se nad obrázkem mladé ženy, kterou v zimě vytáhli z řeky. Byla nahá, měla fialovou kůži a nehybné oči.

Tommy ale vůbec nevypadal rozrušeně a Goran, místo aby mu vynadal, si sedl do tureckého sedu vedle něj.

„Víš, co to je?“

Tommy dlouhou chvíli netečně vyčkával. Pak mu místo odpovědi začal pilně vyjmenovávat všechno, co vidí. Zúžené ruce, vlasy, na kterých se utvořila námraza, pohled ztracený v kdoví jakých myšlenkách. Potom začal fantazírovat o tom, čím se živí, jaké má kamarády a kde bydlí. Goran si uvědomil, že Tommy si na té fotce všiml všeho, kromě jedné věci. Smrti.

Děti smrt nevidí. *Protože jejich život trvá jeden den – od okamžiku, kdy se vzbudí, do chvíle, kdy jdou spát.*

Goran tenkrát pochopil, že ať se snaží, jak chce, svého syna před zlem světa prostě neuchrání. Stejně jako ho nemohl o několik let později ušetřit toho, co mu udělala jeho matka.

Seržant Morexu byl jiný než ostatní Milini nadřízení. Sláva mu byla ukradená a stejně tak fotky v novinách. Proto policistka čekala, že dostane za ten zásah v domě učitele hudby pěkně seřváno.

Morexu byl vždycky se vším brzy hotový a často se mu střídaly nálady. Žádnou emoci nedokázal udržet déle než pár vteřin. Takže byl jednu chvíli rozčilený a nevrlý a hned potom zase usměvavý a neuvěřitelně laskavý. Aby neztrácel čas, slučoval různé pohyby. Když například musel někoho utěšit, položil mu ruku na rameno a zároveň ho vedl ke dveřím. Nebo telefonoval a sluchátkem se škrábal na spánku.

Ale tentokrát ho netlačil čas. Nechal Milu stát před svým psacím stolem, aniž ji vybídl, aby se posadila. Pak na ni začal se založenýma rukama a nohama nataženýma pod stolem zírat.

„Nevím, jestli si uvědomuješ, co se dneska stalo...“

„Já vím, udělala jsem chybu,“ řekla jako první.

„Naopak, zachránila jsi tři lidi.“

To tvrzení ji na velmi dlouhou chvíli paralyzovalo.

„Tři?“

Morexu se napřímil v křesle a sklopil oči k papíru, který byl před ním.

„V domě učitele hudby se našel diář. Vypadá to, že chtěl unést další oběť...“

Seržant Mile podal kopii dotyčné stránky. Pod dnem a měsícem stálo jméno.

„Priscilla?“ zeptala se.

„Priscilla,“ zopakoval Morexu.

„A kdo to je?“

„Holka, co měla pořádnou kliku.“

Víc neřekl. Protože víc nevěděl. Nebylo tam příjmení, adresa ani fotka. Nic. Jen to jméno. Priscilla.

„Tak už se přestaň obviňovat,“ pokračoval Morexu a předtím, než Mila stihla odpovědět, dodal: „Dneska jsem tě viděl na tis-kovce, tvářila ses, jako kdyby tě to vůbec nezajímalo.“

„Taky že mě to nezajímalo.“

„Do háje, Vasquezová! Uvědomuješ si, jak ti musí bejt ty, cos je zachránila, vděčný? A to ani nemluvím o jejich rodinách!“

„Vy jste ale neviděl pohled matky Elisy Gomesové,“ chtěla by mu říct Mila. Ale jen přikývla. Morexu se na ni díval a krou-til přitom hlavou.

„Cos přišla, neslyšel jsem na tebe jedinou stížnost.“

„A to je dobře, nebo špatně?“

„Jestli na to nedokážeš přijít sama, tak to seš na tom hodně špatně, holka zlatá... právě proto jsem se rozhodl, že by ti pro-spěla trocha práce v týmu.“

Mila s tím ale nesouhlasila. „Proč? Dělam svoji práci, nic ji-nýho mě nezajímá. Už jsem na to takhle zvyklá. Musela bych kvůli někomu měnit svoje metody. Jak někomu vysvětlím, že...“

„Běž si sbalit kufry,“ přerušil ji Morexu a utnul tak její stíž-nosti.

„Kam ten spěch?“

„Odjíždíš dneska večer.“

„To má být jako trest?“

„To není žádný trest, ale ani dovolená – chtějí radu odbor-níka. A ty jsi velmi oblíbená.“

Policistka zvážněla.

„O co se jedná?“

„Případ pěti unesených holčiček.“

Mila slyšela, jak se o tom zmiňují ve zprávách. „Proč já?“ zeptala se.

„Protože to vypadá, že tu je ještě nějaká šestá, ale zatím se neví, o koho jde...“

Byla by ráda, kdyby jí to celé lépe vysvětlil, ale Morexu se evidentně rozhodl, že konverzace skončila. Začal být znovu úsečný a jen k ní natáhl spis, kterým současně ukazoval na dveře.

„Uvnitř je i lístek na vlak.“

Mila si složku vzala a zamířila k východu. Ale předtím, než opustila pokoj, se na seržanta ještě jednou otočila: „Priscilla, říkáte?“

„Přesně tak...“

The Piper at the Gates of Dawn, z roku 1967. *A Saucerful of Secrets*, z roku 1968. *Ummagumma* bylo z roku 69, stejně jako soundtrack filmu *More*. V roce 1971 nahráli *Meddle*. Ale předtím měli ještě jedno... v roce 1970, tím si byl jistý. Nepamatoval si název. Ale obal jo. Ten s tou krávou. Sakra, jak se jmenovalo?

»Musím natankovat,« pomyslel si.

Ukazatel paliva byl na minimu, kontrolka přestala blikat a ustálila se v nekompromisní červené barvě.

Ale on nechtěl stavět.

Už řídil dobrých pět hodin a urazil téměř šest set kilometrů. Přestože mezi sebe a to, co se té noci odehrálo, vměstnal tu značnou vzdálenost, necítil se nijak lépe. Ztuhlé paže měl položené na volantu. Bolely ho napjaté krční svaly.

Na chvíli se otočil.

»Nemysli na to... nemysli na to...«

Svou mysl zaměstnával tím, že z paměti lovil známé a uklidňující vědomosti. V posledních deseti minutách se zaměřil na celou diskografii skupiny Pink Floyd. Ale v předešlých čtyřech hodinách myslel na svoje oblíbené filmy, na hokejisty, kteří hráli v posledních třech sezónách za jeho oblíbený klub, na jména bývalých spolužáků ze školy a taky na učitele. Dostal se až k paní Bergerové. Kdoví, kde je jí konec? Rád by ji zase viděl. Zkrátka na cokoli, co by *tu myšlenku* udrželo daleko od něj. A teď se jeho mysl zasekla na tom ztraceném albu s krávou na obalu!

A ta myšlenka se vrátila.

Musel ji zase odehnat. Znovu ji odkázat do toho koutu ve své hlavě, kam se mu ji té noci podařilo už několikrát deportovat. Jinak se začínal opět potit, občas se rozplakal a zoufal si nad svojí situací, přestože to nikdy netrvalo dlouho. Jeho

žaludku se začal opět zmocňovat strach. Ale on si poručil, že musí zůstat při smyslech.

„Atom Heart Mother!“

Tak se ta deska jmenovala. Chvíli se cítil šťastný. Ale byl to jen pomíjivý pocit. V jeho situaci člověk moc důvodů ke štěstí neměl.

Žnovu se otočil, aby se podíval dozadu.

Pak si zase řekl: »Musím natankovat.«

Každou chvíli k němu z koberečku pod ním přivanul zatuchlý odér čpavku, aby mu připomněl, že se počural. Začínaly mu dřevěnět svaly na nohou a znecitlivělo mu lýtko.

Bouřka, která téměř celou noc sužovala dálnici, se vzdalovala za hory. Na obzoru viděl její nazelenalé záblesky; hlasatel v rádiu mezitím uváděl iksté zprávy o počasí. Za chvíli se rozední. Před hodinou projel mýtnou branou a napojil se na státní silnici. Ani nezastavil, aby zaplatil mýtné. V té chvíli bylo jeho cílem jet dál, pořád dál.

Držet se do slova a do písmene obdržených instrukcí.

Pár minut své mysli dovolil, aby bloumala jinde. Ale ona si to nevyhnutelně namířila ke vzpomínce z té noci.

Den předtím dorazil kolem jedenácté dopoledne k hotelu Modigliani. Celé odpoledne vykonával ve městě svou práci obchodního zástupce a večer se, jak bylo v plánu, navečeřel s pár klienty v hotelovém bistru. Když odbila desátá hodina, šel do svého pokoje.

Hned poté, co zavřel dveře, si před zrcadlem povolil kravatou a v tom okamžiku mu obraz ukázal, spolu s jeho splaveným obličejem a zrudlýma očima, pravou tvář jeho obsese. Přesně takhle vypadal, když nad ním začala přebírat nadvládu touha.

Když se na sebe díval, celý udivený si dokola kladl otázku, jak se mu před svými spolustolovníky podařilo po celý večer utajit pravou povahu svých myšlenek. Mluvil s nimi, poslouchal nezáživné debaty o golfu a příliš náročných manželkách a smál se otravným sexuálním narážkám. Ale jeho mysl byla jinde. Těšil se na to, až se vrátí do svého pokoje, povolí si uzet

na kravatě a dovolí té hořké pilulce, co mu svírala hrdlo, aby vystoupala nahoru a explodovala mu v obličeji v podobě potu, dýchavičnosti a hanebného pohledu.

Odhalí pravou tvář schovanou pod maskou.

V uzavřeném prostoru pokoje mohl konečně dát průchod té touze, která ho tlačila na prsou a v kalhotách a kvůli které se obával, že by mohl vybuchnout. Ale to se nestalo. Ovládl se.

Protože za chvíli vyrazí ven.

Jako vždy sám sobě přísahal, že tentokrát už to bude naposledy. Jako vždy si tu přísahu opakoval *předtím* i *potom*. A jako vždy ji potom popře a příště znovu obnoví.

Hotel opustil kolem půlnoci, byl na vrcholu vzrušení. Začal se bezcílně potulovat – zbývalo mu ještě dost času. Toho odpoledne provedl mezi jednotlivými povinnostmi několik kontrol, aby nedošlo k nějakému zádrhelu a aby se ujistil, že všechno probíhá podle plánu. Od té doby, co začal celou věc připravovat, co se opatrně dvořil svému „motýlkovi“, uběhly už dva měsíce. Očekávání pro něj představovalo tu správnou zálohu každého potěšení. A on si ho vychutnával. Dbal na detaily, protože právě ty ostatním vždycky zmařily plány. Ale to se jemu nestane. Nikdy se mu to nestávalo. I když musel být teď, když se našel hřbitov paží, trochu obezřetnější. V ulicích byla spousta policistů a všichni se zdáli být ve střehu. Ale on se uměl stát neviditelným. Neměl se čeho bát. Musel se jen uklidnit. Za chvíli uvidí svého motýlka v aleji, na místě, na kterém se dohodli den předtím. Vždycky se bál toho, že by si to mohli rozmyslet. Že by se v průběhu procesu, při kterém museli interpretovat situaci, mohlo něco pokazit. To by pak byl smutný, pociťoval by takový ten prohnitý smutek, kterého se člověk zbaví až za pár dní. A úplně nejhorší je na něm to, že ho člověk nemůže zatajit. Ale on si pořád opakoval, že i tentokrát půjde vše jako po másle.

Motýlek přijde.

Rychle ho nechá nastoupit do auta a přivítá ho svými obvyklými zdvořilostními frázemi. Těmi, které ho nejen potěší, ale navíc ho zbaví pochyb vyvolaných strachem. Odveze ho na

místo, které pro ně dva na to odpoledne vybral – uchýlí se do malé uličky, ze které je vidět na jezero.

Motýlci měli vždycky velmi pronikavou vůni. Po žvýkačkách a teniskách. A potu. To se mu líbilo. Ta vůně už se stala součástí jeho auta.

Cítil ji i teď, promísenou se zápachem moči. Znovu plakal. Kolik věcí se od toho okamžiku stalo. Přechod od vzrušení a štěstí k tomu, co nastalo potom, byl velmi náhlý.

Podíval se dozadu.

»Musím natankovat.«

Pak na to ale zapomněl, a když se nadechnul toho zkaženého vzduchu, znovu se ponořil do vzpomínek na to, co se stalo potom...

Byl v autě, ani se nehýbal a čekal na motýlka. Matný měsíc sem tam vykukoval zpoza mraků. Aby obelstil svoji úzkost, přemítal si plán. Nejdřív si budou povídat. On bude ale především poslouchat. Protože věděl, že motýlci vždycky potřebují to, čeho se jim jinde nedostává: pozornost. Tuhle roli uměl hrát skvěle. Trpělivě naslouchat malé kořisti, která se tím, že mu otevře srdce, sama odzbrojí. Přestane být ostražitá a nechá ho nerušeně vkročit do hlubokých končin.

Až k brázdě samotné duše.

Vždycky řekl něco nanejvýš vhodného. Dělal to tak pokaždé. Tak se stal jejich učitelem. Bylo krásné poučovat někoho o vlastních touhách. Detailně jim vysvětlit, co po nich chce, ukázat jim, jak se to dělá. To bylo důležité. Stát se jejich školou, objektem jejich praxe. Poskytnout jim výcvik v tom, co je příjemné.

Ale ve chvíli, kdy si tu zázračnou lekcí, která by otevřela dokořán všechny dveře intimity, dával v duchu dohromady, přelétl roztržitě pohledem po zpětném zrcátku.

V tom okamžiku to uviděl.

Něco méně kompaktního než stín. Něco, u čeho si člověk ani nemůže být jistý, jestli to viděl doopravdy, nebo jestli to byl pouhopouhý výplod jeho fantazie. Hned ho napadlo, že se jednalo o nějaký přelud nebo iluzi.

Než někdo uhodil pěstí do okýnka.

Uslyšel ostré cvaknutí dveří, které se otevíraly. Ruka, která se tou mezerou vkradla dovnitř, ho uchopila za hrdlo a začala ho škrtit. Neměl šanci reagovat. Do auta vtrhnul poryv studeného vzduchu a on si dobře vzpomínal, jak ho v tu chvíli napadlo: »Zapomněl jsem zamknout!« Zamknout! Stejně by ho to určitě nezastavilo.

Ten muž měl obrovskou sílu, podařilo se mu ho vytáhnout z auta jen jednou rukou. Tvář mu zakrývala černá kukla. Když ho držel ve vzduchu, on si vzpomněl na motýlka: ta drahoceenná kořist, kterou s takovým úsilím přivábil, byla nenávratně pryč.

Nebylo pochyb, že v tu chvíli je kořistí on sám.

Muž povolil sevření na jeho krku a mrštil s ním o zem. Pak si ho přestal všimnout a vracel se k autu. »Teď si šel určitě pro zbraň, kterou mě dodělá!« A tak se, poháněn zoufalým pudem sebezáchovy, pokusil plazit po vlhké a studené půdě, přestože by muži v masce stačilo udělat pár kroků, aby ho dohnal a dokončil to, co předtím započal.

»Lidi dělají tolik zbytečných věcí, když se snaží uniknout smrti,« pomyslel si teď, v uzavřeném prostoru svého auta. »Někdo před hlaveň pistole natáhne ruku a dosáhne jenom toho, že mu kulka provrtá dlaň. A někdo při útěku před požárem vyskočí z okna paneláku... všichni se snaží vyhnout nevyhnutelnému, a akorát ze sebe dělají šašky.«

Myslel si, že do téhle kategorie lidí nepatří. Byl vždy přesvědčený o tom, že je schopný čelit smrti důstojně. Alespoň do té noci, kdy se plazil jako červ a naivně žadonil o život. Pracně se šoural po zemi a urazil sotva pár metrů.

Pak ztratil vědomí.

Někdo ho dvakrát prudce plácnul po tváři a on přišel k sobě. Muž s kuklou se vrátil. Vynořil se před ním a zíral na něj vyhaslými, zamlženými očima. Nedržel žádnou zbraň. Posunkem hlavy mu ukázal na auto a řekl mu jen: *„Jeď a nezastavuj se, Alexandře.“*

Muž s kuklou znal jeho jméno.

Nejdřív mu to připadalo logické. Ale když o tom později znovu přemýšlel, byla to skutečnost, která ho děsila ze všeho nejvíc.

Odjet odtamtud. V té chvíli tomu nemohl uvěřit. Zvedl se ze země a dovrávorál k autu, snažil se jednat co nejrychleji, bál se totiž, že by si to muž mohl rozmyslet. Okamžitě si sedl za volant, zrak měl zamlžený a ruce se mu třáslly tak, že se mu nedařilo nastartovat. Když se mu to konečně povedlo, začala jeho dlouhá noc na silnici. Daleko odtamtud, co nejdál odtamtud...

»Musím natankovat,« řekl si, aby svou mysl zaměstnal něčím praktickým.

Nádrž byla skoro prázdná. Hledal ukazatele čerpací stanice a sám sebe se ptal, jestli je i tohle součástí příkazu, který té noci obdržel.

Nezastavovat se.

Až do jedné hodiny ráno zaměstnávaly jeho mysl dvě věci. Proč ho muž s kuklou nechal jít? Co se stalo za tu dobu, co byl v bezvědomí?

Odpověď obdržel ve chvíli, kdy se mu opět částečně vrátila jasná mysl a on uslyšel ten *rachot*.

Drhnutí o karoserii doprovázelo rytmické kovové bušení, které bez přestání dělalo zlověstné – *dum, dum, dum*. »Určitě mi v autě něco přesteloval – každou chvíli se mi utrhne kolo z poloosy, ztratím kontrolu nad řízením a naperu to do svodidel!« Ale nic z toho se nestalo. Protože ten rachot nebyl mechanického původu. Ale to pochopil až později... přestože si to nedokázal připustit.

V tu chvíli se před ním objevil silniční ukazatel – k nejbližší čerpací stanici mu chybělo ani ne osm kilometrů. To zvládne, ale až tam dojede, musí sebou hodit.

Při té myšlence se po iksté otočil dozadu.

Jeho pozornost nebyla zaměřená na silnici, kterou nechával za sebou, ani na auta, která byla za ním.

Ne, jeho pohled se zarazil dříve, mnohem dříve.

To, co ho pronásledovalo, nebylo tam, na té silnici. Bylo to mnohem blíž. Bylo to původcem onoho šramotu. A on neměl kam utéct.

Protože to bylo v jeho kufru.

Právě tam tak vytrvale zíral. Přestože se snažil nemyslet na to, co by mohlo být uvnitř. Ale když se Alexander Bermann otočil, aby se zase díval před sebe, bylo příliš pozdě. Policista u krajnice mu dával znamení, aby zastavil.